

αὐτὰ περισσότερον καθίσταντο ἀόρατα. Ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον ἡ ἐπιφάνεια αὐτῶν παρίστατο ὡς τινος πηκτῆς καὶ ἀχρώμου οὐσίας. Ἐκ τῶν δειγμάτων εἶχε 0,05 μῆκος καὶ ἐφαίνετο γυμνῷ ὀφθαλμῷ ἡ παχύτης του ἦτο τριχὸς ἀρκετὰ ἰσχυρᾶς κεφαλαιοειδῶς ἐκατέρωθεν ἀποληγούσης.

Ἡ τοιαύτη ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης εἶχε σχεδὸν 25 μιλίων ἔκτασιν ἀπὸ Β. πρὸς Ν., ἀγνοῶ δὲ τὴν ἔκτασιν αὐτῆς πρὸς Δ. Ἐν τῷ μέσῳ εὐρίσκετο ἀκανόνιστός τις στέφανος βαθέος χρώματος καὶ σχεδὸν ἡμίσεος μιλίου τὸ πλάτος. Παρετήρησα ἤδη τὸ φαινόμενον τοῦτο τοῦ λευκοῦ χρωματισμοῦ τῆς θαλάσσης εἰς πολλὰς ἄλλας θαλάσσας τῆς σφαίρας, ἀλλ' οὐδέποτε εἶχα ἰδεῖ τοῦτο τὸσον πλήρες κατὰ τὴν ἔκτασιν καὶ τὸν χρωματισμὸν. Τὸ πλοῖον, ὅπερ διήνυεν 9 μίλια τὴν ὥραν, ὥλισθαιεν ἐπὶ τοῦ ὕδατος χωρὶς νὰ προξενήσῃ κανένα θόρυβον. Ὁ Ὁκεανὸς ἐφαίνετο ὡς λεῖον τι ὕψος κεκαλυμμένον ὑπὸ χιόνος, καὶ ἡ φωσφορώδης λάμψις του ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἐν τῷ οὐρανῷ μόνις ἐφαίνοντο οἱ ἀστέρες τοῦ πρώτου μεγέθους. Ὁ ὀρίζων ἦτο μέλας μέχρις ὕψους σχεδὸν 10⁰ ἀκριβῶς ὡς εἰ προὔπηρξε κακοκαιρία, ὃ δὲ Γαλαξίας ἐφαίνετο σθεννύμενος ὑπὸ τούτου ὃν διηρχόμεθα. Ἦτο γεγονὸς τὸσον μεγαλοπρεπές ὅσον καὶ φρικτὸν, καὶ θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἡ φύσις παρεσκεύαζε γενικὸν τινὰ ἐμπρησμόν.

Ἀφ' οὗ ἐξήλθομεν τοῦ μέρους τούτου παρετήρησαμεν ὅτι ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀρκετὰ φωτεινὸς μέχρις 4—5⁰ ὑπεράνω τοῦ ὀρίζοντος, ὡς θὰ ἦτο εἰς τὴν περίοδον ἀδυνατοῦ τινὸς βορείνης ἀνοίξεως. Ἐπειτα τὸ πᾶν ἐπανῆλθεν ἐν τῇ συνήθει αὐτοῦ τροχίῳ, καὶ τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτὸς διήλθε ἀλλήλας.

Περίξ τῶν Μαλίδων νήσων ἡ θάλασσα εἶνε μέλαινα, λευκὴ δὲ εἰς τὸν κόλπον τῆς Γουινέας. Μεταξὺ Κίνας καὶ Ἰαπωνίας εἶνε ὑποκίτρινος, ἐρυθρὰ παρὰ τῇ Καλλιφορνίᾳ καὶ πρασινωπὴ εἰς τὰς Καναρίους. Αἱ διάφοροι δ' αὗται παραχρῶσαι προέρχονται ἐξ οὐσιῶν, τὰς ὁποίας τὰ ὕδατα περιέχουσιν ἐν διαλύσει καθὼς καὶ ἐκ ζυφίων καὶ φυτῶν μικροσκοπικῶν, ἅτινα συσσωρεύονται ἐν ταῖς ἐπιφανείαις αὐτῶν. Ὁ Ehrenberg ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ χρωματισμὸς τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ὀφείλεται εἰς ἀνεπαίσθητά τινα φύκη, μεταξὺ ζῶων καὶ φυτῶν κατατασσόμενα. Ἀλλ' εἶνε ἐπίσης πιθανὸν ὅτι ἡ αὐτὴ αἰτία, ἣτις δίδει τὸν ἐρυθρὸν ἐκεῖνον χρωματισμὸν εἰς τὰ πικρὰ ὕδατα τῶν ἀλατωρυχείων, συντελεῖ καὶ εἰς τὸ νὰ χρωματίσῃ τὴν θάλασσαν ταύτην, εἰς ἣν ἡ ἐξάτμισις εἶνε σταθερά.

Παρατηρῶν ὁ Ehrenberg τὰ λαμπρὰ ζωφία, ἅτινα ἰδίως συντελοῦσιν εἰς τὴν φωσφο-

ρώδη κατάστασιν τῆς θαλάσσης, ἀνεκάλυψεν ἀστραπηβόλα ἐπ' αὐτῶν ὄργανα, ἅτινα ὁμοιοῦσι πρὸς τὰ ἠλεκτρικὰ ὄργανα τῶν γυμνοῦντων καὶ τῶν ἠλεκτρικῶν γλάνεων.

Ἐπίσης ἐβεβαίωσεν ὅτι οἱ θαλάσσιοι ἰχθῦς ἔχουσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῶν κεκαλυμμένην ὑπὸ παχείας τινὸς φωσφορικῆς οὐσίας, ἣτις πολλάκις κατὰ τὰς διαβάσεις μεγάλων συνόδειων ἀρεγγῶν καθιστᾷ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης λάμπουσιν ὡς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τῶν κινήσεων τοῦ ἀλάτος καὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ αὐτῶν ῥευστοῦ. Ἀκόμη δὲ καὶ αἱ ἴνες καὶ αἱ μεμβράναι ἐκεῖναι αἱ μόνις αἰσθηταί, αἱ προερχόμεναι ἐκ τῆς ἀποσυνθέσεως τῶν μαλακίων, ἅτινα εἶνε διεσπαρμένα ἐν ἀναριθμητῷ ποσότητι κατὰ τὰς ὑπὸ τὸν Ἰσημερινὸν θαλάσσης εἶνε φωσφορικαὶ καὶ συντρέχουσιν εἰς τὴν ὠραιότητα θεάματος, οὐτινος ἡ λαμπρότης εἶνε ἀμίμητος. Ὑπὸ δὲ τοὺς τροπικοὺς τὸ ὠραῖον φῶς, ὅπερ ἀποχωρίζεται τῆς θαλάσσης ἐν εἰδὲ βομβούντων ὀκλῶν πυρίτιδος, ἀκολουθεῖ τὴν βοήν τῶν κυματισμῶν. Τὰ πλοῖα ἅτινα πλέουσι τὰ ὕδατα ταῦτα φαίνονται περιτυλισσόμενα ὑπὸ φλογῶν, τὰ δὲ λάμποντα ἴχνη, ἅτινα μαρτυροῦσι τὴν διάβασιν τῶν εἶνε περισσότερον φωτεινὰ, ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα ἔχῃ περισσότερον ἠλεκτρισμὸν, κατὰ δὲ τὸ βαθὺ σκότος τῶν τρικυμιωδῶν νυκτῶν τὸ μεγαλοπρεπές τοῦτο φαινόμενον φθάνει εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν τῆς λαμπρότητος. Ἡ κίνησις τῶν ἀφρίζοντων κυμάτων χαρακτηρίζεται τότε ὑπὸ αὐλακίων λαμπόντων, ὧν ἡ λάμψις φωτίζει τὰς ἀβύσσους πέριξ τοῦ πλοίου.

Διὰ τῶν γαλθανικῶν πειραμάτων τοῦ ὁ Humboldt ἀπέδειξεν ὅτι ἡ φωσφορώδης ιδιότης παρὰ τοῖς ζῷοις ἐξήρτηται ἐκ νευρικοῦ ἐρεθισμοῦ. Δύναται τις λοιπὸν νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ λαμπρὴ αὕτη προέρχεται ἐξ ὀρισμένων ὀργανικῶν αἰτίων καὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὅστις ποικίλλεται ἀναλόγως τοῦ καιροῦ καὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀτμοσφαίρας. Ὁ αὐτὸς σοφὸς παρατηρητὴς ὑποθέτει ὅτι τὸ αὐτὸ φαινόμενον γίνεται συγχρόνως καταφανὲς εἰς τὰ λάμποντα ὑγρόβια (infusoires lumineux), εἰς τὴν λάμψιν τῶν κεραυνῶν, καὶ τὸ πολικόν φῶς, ἥτοι εἶνε ἀποτέλεσμα ἰσχυροτάτου μαγνητικοῦ ῥευστοῦ τῆς σφαίρας, διὰ τῆς μαγνητικῆς βελόνης δεικνύμενον.

K. Δ. K.

Η ΤΥΧΗ ΕΚ ΜΙΑΣ ΒΕΛΟΝΗΣ

Οἱ φιλόσοφοι ἀρέσκονται νὰ δεικνύωσιν ἡμῖν πολλάκις μεγάλα ἀποτελέσματα παραγόμενα ἐκ μικρῶν ἀφορμῶν. Ἰδοὺ δ' ἐν ἔτι παρ' αὐτοῖς μακατάλληλον νὰ ἐνισχύσῃ τὴν θεωρίαν ταύ-

την. Ὁ Ἰάκωβος Λαφφίτ ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτὴς τοῦ ἐν Παρισίοις γνωστοῦ μεγάλου τραπεζικοῦ οἴκου, ἀποκτήσας πολλῶν ἑκατομμυρίων περιουσίαν, γενόμενος πρωθυπουργὸς καὶ ἀνελθὼν εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν ἰσχύος καὶ πλούτου. Ἐὰν δὲ ζητήσητε τὴν πρώτην ἀρχὴν καὶ ἀφορμὴν τοῦ μεγαλείου τούτου, θὰ εὑρήτε ὅτι αὕτη ὑπῆρξε . . . μία βελόνη.

Ὅτε ὁ Λαφφίτ ἀφίκετο τὸ πρῶτον εἰς Παρισίους ἐν ἔτει 1788, ὅλη του ἡ φιλοδοξία ἦτο νὰ ἐπιτύχῃ μικρὰν τινα θέσιν ἐν καταστάματι τραπεζικῷ. Πρὸς τοῦτο παρουσιάσθη εἰς τὸν πλούσιον Ἑλβετὸν Τραπεζίτην **Perregaux** κατοικοῦντα ἐν μεγαλοπρεπεῖ μεγάρῳ, καὶ ὑπέβαλεν αὐτῷ τὴν αἴτησίν του.

— Λυποῦμαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σᾶς δεχθῶ, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀποκρίνεται ὁ τραπεζίτης· ὅλαι αἱ θέσεις τοῦ Καταστήματος εἶνε κατελημμέναι. Ἀργότερα, ἐὰν λάβω ἀνάγκην, βλέπομεν. Πρὸς τὸ παρὸν σᾶς συμβουλεύω νὰ ζητήσητε ἀλλαγὴν θέσιν, διότι δὲν πιστεύω ἐντὸς ὀλίγου νὰ κενωθῇ τοιαύτη παρ' ἐμοί.

Οὕτως εὐσχήμως ἀποπεμφθεὶς ὁ νέος Λαφφίτ χαιρετᾷ καὶ ἀποσύρεται. Διερχόμενος δὲ τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου τεθλιμμένος καὶ χαμαὶ νεύων, παρατηρεῖ μίαν βελόνην, κύπτει, λαμβάνει αὐτὴν καὶ τὴν προσαρτᾷ ἐνδοθεν τοῦ ἐνδύματός του. Οὐδέποτε βεβαίως ἠδύνετο νὰ φανῇ ὅτι ἡ ὅλως μηχανικὴ αὕτη πράξις τοῦ ἠδύνετο νὰ ἐπιδράσῃ ὀριστικῶς ἐπὶ τῆς τύχης του, καὶ ὅτι ἡ βελόνη ἐκείνη ἔμελλε νὰ χαράξῃ τὴν ἀρετηρίαν τοῦ μέλλοντός του.

Ὅρθως πρὸ τοῦ παραθύρου τοῦ γραφείου του ὁ **Perregaux** εἶχε παρακολουθήσει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν νέον ἀποχωροῦντα. Ὁ Ἑλβετὸς τραπεζίτης ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες γινώσκουσι τὴν ἀξίαν καὶ τῶν ἐλαχίστων πραγμάτων, καὶ οἵτινες κρίνουσι τοὺς ἄλλους ἔτι καὶ ἐκ περιστάσεων ὅλως ἀσημάντων κατὰ τὸ φαινόμενον. Εἶδε λοιπὸν τὸν Λαφφίτ ἀναλαμβάνοντα τὴν βελόνην, τοῦτο δὲ κατέθελξεν αὐτόν. Ἐν τῇ ἀπλουστάτῃ αὐτῇ κινήσει ὁ Ἑλβετὸς εἶδε καθαρῶς τὸν χαρακτῆρα τοῦ νέου· ἐνόησεν ὅτι ἡ πράξις ἐκείνη ἦτο ἐγγύησις τάξεως καὶ οἰκονομίας, ἀσφαλὲς τεκμήριον τῶν προτερημάτων, ἅτινα δέον νὰ ἔχῃ ὁ καλὸς οἰκονομολόγος. Νεανίας, ὅστις ἀναλαμβάνει βελόνην παρερριμένην, θὰ ἦτο ἀφεύκτως ἐξείρετος ὑπάλληλος, ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ προϊσταμένου του καὶ ἱκανὸς νὰ εὐδοκιμήσῃ λαμπρῶς ἐν τῷ σταδίῳ αὐτοῦ.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὁ νέος Λαφφίτ ἔλαβεν ἐπιστόλιον τοῦ **Perregaux** διαλαμβάνον τὰ ἐπόμενα: «Ὑπάρχει θέσις τις ἐν τῷ γραφείῳ μου ἣν σᾶς προσφέρω· δύνασθε ἀπὸ αὐρίου νὰ λάβητε κατοχὴν αὐτῆς».

Ὅντως δὲ ὁ τραπεζίτης δὲν ἠπατήθη ὁ νέος ἐκεῖνος κατεῖχεν ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα καὶ πλείονα ἔτι. Ὁ μικρὸς ὑπάλληλος ἐγένετο μετ' οὐ παλὺ ταμίης, εἴτα συνεταῖρος, κατόπιν κύριος τοῦ πρώτου τραπεζικοῦ οἴκου τῆς Γαλλίας, μετὰ ταῦτα βουλευτὴς καὶ τέλος πρωθυπουργός, δηλαδὴ προήχθη εἰς τὸ ὑπατον ἀξίωμα, ὅπερ δύναται νὰ καταλάβῃ ἀπλοῦς πολίτης.

Ἀλλ' ὅτι ὁ **Perregaux** δὲν προεῖδε βεβαίως εἶνε ὅτι ἡ χεὶρ, ἥτις ἀνέλαβε τὴν βελόνην, ἦτο χεὶρ ἀνδρὸς ἐλευθερίου μέχρι σπατάλης, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ συντελέσῃ εἰς ἔργον φιλάνθρωπον· χεὶρ πάντοτε ἀνοικτὴ καὶ πάντοτε ἐτοιμὴ νὰ διασκορπίσῃ πανταχοῦ τὸ χρυσίον ἵνα συνδράμῃ τοὺς ἀναξιοπαθοῦντας καὶ ἀτυχοῦντας. Διότι γνωστὸν εἶνε ὅτι οὐδέποτε πλούτος περιήλθεν εἰς χεῖρας ἀξιοτέρας, οὐδέποτε τραπεζίτης ἢ πρίγκιψ ἔκαμεν εὐγενεστέραν τῶν χρημάτων χρῆσιν ἢ ὁ Λαφφίτ.

I*.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πονηρὸς χωρικὸς ἔχων ἀνάγκην ἵππου ἐζήτησε νὰ ἀγοράσῃ τοιοῦτον παρὰ συγχωρίτου του. Ἀφού συνεφώνησε τὴν τιμὴν τοῦ ζῶου δραχμὰς τριακοσίας, λέγει πρὸς τὸν πωλητὴν: — Θὰ σοῦ μετρήσω τώρα μόνον ταῖς διακόσιαις, καὶ θὰ σοῦ χρεωστῶ τὸ ὑπόλοιπον.

Ὁ πωλητὴς συγκατένευσε. Μετὰ τινὰς δ' ἡμέρας ἔρχεται πρὸς τὸν χωρικὸν ἵνα τοῦ ζητήσῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ χρέους.

— Γικτὶ δὲ στέκεσαι ἔς τὴ συμφωνία μας; λέγει ὁ ἀγοραστής. Ἐγὼ σοῦ εἶπα ὅτι θὰ σοῦ χρεωστῶ τὸ ὑπόλοιπον. Σὰν σοῦ τὸ πληρώσω λοιπὸν, τότε δὲν θὰ σοῦ χρεωστῶ τίποτε.

* *

Εἰς τὸν Νικόλαν, ἅμα ἐμβῆκεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κ. Π* ὡς ἀμαξηλάτης, ἐσύστησαν νὰ φέρεται πολὺ εὐγενῶς πρὸς τὸν κύριόν του, ἂν θέλῃ νὰ διατηρήσῃ τὴν θέσιν του.

Προχθὲς τὸν ἐρωτᾷ ὁ κύριός του:

— Νικόλα, πῶς εἶνε τάλογα σήμερα;

— Εὐχαριστῶ, ἀφέντη, πολὺ καλὰ. Καὶ τοῦ λόγου σας;!

* *

Συγκινητικὴ ἀφέλεια μικροῦ παιδίου.

Πρὸ τινων ἐβδομάδων ἡ μικρὰ ἀδελφὴ τριετοῦς μόλις παιδίου ἀπέθανε, τὸ δὲ παιδίον μὴ ἐννοοῦν τί ἐγένετο ἡ ἀδελφὴ του ἠρώτησε ποῦ ὑπῆγεν.

— Ἡ Ἑλένη μας ἐπῆγεν εἰς τὸν οὐρανόν, παιδί μου, τῷ ἀπῆντησεν ἡ μήτηρ του.

Προχθὲς τὸ μικρὸν παιδίον ἐκάθητο μετὰ